

Τί επιδιώκει η Δύση παρατείνοντας τον πόλεμο στην Ουκρανία.

της Μαρίας Νεγρεπόντη – Δελιβάνη*.

Η παράταση του πολέμου στην Ουκρανία δημιουργεί εύλογα το ερώτημα του “τί επιδιώκει η Δύση” μέσω αυτής. Και τούτο, διότι, ενώ δεν έχουν επισήμως αναμιχθεί στις εχθροπραξίες τρίτες χώρες, εκτός της Ρωσίας και της Ουκρανίας, η πολύπλευρη αποστολή πολεμικού υλικού προς την Ουκρανία παραπέμπει, ουσιαστικά, σε σκιώδη συμμετοχή της Δύσης στον πόλεμο – και της Ελλάδας βέβαια.

Από την άλλη πλευρά, η υπόθεση ότι ο καταστρεπτικός αυτός πόλεμος θα είχε ήδη πιθανότατα περατωθεί, αν η βοήθεια της Δύσης ήταν απλώς ανθρωπιστική και θα είχαν έτσι αποφευχθεί οι εκατόμβες νεκρών, το δράμα των χιλιάδων προσφύγων και οι καταστροφές πόλεων, φαίνεται βάσιμη καταρχήν. Γι’ αυτό και ερωτάται, τί μπορεί ακριβώς να επιδιώκει η Δύση, παρατείνοντάς αυτόν τον πόλεμο, παρότι ο Μπάιντεν δήλωσε ότι «η Δύση δεν θα αναμιχθεί σε αυτόν». Οπωσδήποτε, όμως, η ιστορία διδάσκει ότι αρκεί ένας σπινθήρας για τη γενίκευση περιφερειακών πολέμων.

Αν, λοιπόν, αποκλειστεί η πιθανότητα στρατιωτικής ήττας του Πούτιν, είναι δύσκολο στη συνέχεια να μην εκληφθεί από τη Δύση, η παράταση του πολέμου στην Ουκρανία, ως μέσον διαπόμευσης του Ρώσου προέδρου, ο οποίος εμφανίζεται σαν «νέος Χίτλερ». Υπόνοια που, άλλωστε, ενισχύεται και από το πλήθος των fake news, τα οποία αφού προκαλέσουν για λίγο τις εκάστοτε επιθυμητές εντυπώσεις, αποκαλύπτονται εκ των υστέρων ως ψεύτικες ειδήσεις.

Τί επιδιώκει η Δύση.

Αν, όντως, η φθορά του Πούτιν αποτελεί στόχο της Δύσης και επιδιώκεται με την παράταση αυτού του πολέμου, είναι πιθανόν να ελπίζουν οι Δυτικοί επιπλέον ότι εξαιτίας της θα επιτευχθεί η ανατροπή του εντός της Ρωσίας, από τον λαό. Στην ανατροπή αυτή εξάλλου αναμένεται να βοηθήσουν και οι κυρώσεις, που στρέφονται ευθέως εναντίον του λαού της Ρωσίας. Αν αυτή θα ήταν η εξέλιξη, η Δύση θα μπορούσε στη συνέχεια να υποδείξει-εγκαταστήσει στη Ρωσία ηγέτη φιλοδυτικό.

Παρότι, ουδέν μπορεί να αποκλειστεί, σε περιόδους τόσο ανώμαλες όπως η παρούσα, μια τέτοια εξέλιξη φαίνεται εξαιρετικά απίθανη, και τούτο για δύο λόγους που ο ένας συμπληρώνει τον άλλο. Πρώτον, διότι η Ρωσία επιθυμούσε διακαώς να αποτελέσει τμήμα της Δύσης, αλλά απορρίφθηκε από αυτήν με τρόπους προσβλητικούς, που έφεραν επιπλέον χροιά ρατσισμού. Αν, όμως, η Ρωσία ήταν στη Δύση, η τελευταία θα είχε τώρα να αντιμετωπίσει μόνο έναν σημαντικό αντίπαλο, την Κίνα. Δεύτερον, αναφορικά με το ρωσικό λαό, ο οποίος ελπίζεται ότι θα ανατρέψει τον Πούτιν, αν εντατικοποιηθεί η εμφάνισή του σαν «νέο Χίτλερ», η προσδοκία φαίνεται να είναι εκτός πραγματικότητας.

Και τούτο, επειδή ο μέσος Ρώσος πολίτης αγαπά τη χώρα του, είναι υπερήφανος γι' αυτήν και ικανοποιημένος που ο Πούτιν κατόρθωσε να την επιβάλλει ως μεγάλη δύναμη. Με εκπαίδευση υψηλού επιπέδου, που διατηρήθηκε και σε όλες σχεδόν τις πρώην χώρες της Σοβιετικής Ένωσης, οι Ρώσοι έχουν δεχθεί στο πετσί τους, χωρίς λογική αιτιολογία, μετά το τέλος του κομμουνισμού, την περιφρόνηση και τον εξευτελισμό τους από τη Δύση.

Και έχοντας μελετήσει την ιστορία τους, που στη Ρωσία δεν έχει υποστεί τις απαράδεκτες περικοπές (όπως συμβαίνει στην Ελλάδα), οι Ρώσοι εμφανίζονται δικαίως εξοργισμένοι, όταν εξισώνονται με τον Χίτλερ, ενώ γνωρίζουν –όπως άλλωστε και όλοι εμείς– ότι η συμβολή της Ρωσίας στη νίκη εναντίον του ναζιστικού Άξονα, υπήρξε καταλυτικής σημασίας.

Καταδικάζουμε κάθε εισβολή.

Τελειώνοντας το σύντομο αυτό σημείωμα, και ενόψει των εξημμένων πνευμάτων και της επιπόλαιης προθυμίας να εκτοξεύονται κατηγορίες εναντίον κάθε αντικειμενικής άποψης για τον πόλεμο αυτόν, ίσως είναι απαραίτητο να δηλώσω ότι δεν αισθάνομαι να είμαι για τη Ρωσία περισσότερο φιλική, από όσο για κάθε χώρα, που είχα την ευκαιρία να γνωρίσω.

Ανάμεσα, λοιπόν, στις πολυάριθμες διαλέξεις και στα συνέδρια, που προσκλήθηκα στη μακρά ακαδημαϊκή μου ζωή, ανά την υφήλιο, υπάρχουν και αρκετές προσκλήσεις, από ρωσικά Πανεπιστήμια.

Από τα πέντε επίτιμα διδακτορικά, με τα οποία τιμήθηκα, το ένα από αυτά προέρχεται από το Πανεπιστήμιο Barnaoul-Altai της ρωσικής Σιβηρίας, το οποίο επιπλέον μετάφρασε στα ρωσικά ένα από τα βιβλία μου, με τίτλο “Συνωμοτική Παγκοσμιοποίηση”. Αυτά για να προσθέσω ότι το δόγμα “ανήκομεν εις τη Δύσιν” δεν επιτρέπεται να δικαιολογεί απώλεια στοιχειώδους αντικειμενικότητας, ούτε υιοθέτηση ρατσιστικών συμπεριφορών.

Σε προηγούμενα άρθρα μου για τον πόλεμο στην Ουκρανία, που κυκλοφορούν στο διαδίκτυο, καταδίκασα απερίφραστα κάθε εισβολή σε κυρίαρχη χώρα. Ασφαλώς είναι καταδικαστέα και αυτή στην Ουκρανία. Αλλά, όχι μόνον αυτή!

Για εμάς τους Έλληνες, η σχετική καταδίκη οφείλει να αρχίσει με την Κύπρο, για την οποία δεν ακούστηκε καταδίκη από τη Δύση, παρότι συνεχίζεται και εντείνεται η τουρκική εισβολή από το 1974! Στη συνέχεια, δεν άκουσα καταδίκη από τη Δύση, ούτε για τους ανελέητους βομβαρδισμούς στη Γιουγκοσλαβία, ούτε για τον πόλεμο του Ιράκ, του

Αφγανιστάν κλπ. Ο κατάλογος είναι μακρύς. Καταδικάζω, λοιπόν, χωρίς δισταγμό, κάθε καταπάτηση και συμφωνώ ότι οφείλει να δέχεται κυρώσεις. Αλλά, όμως, ταυτόχρονα καταδικάζω και τα πολλά μέτρα και σταθμά, που με τέτοια ευκολία υιοθετούνται εν προκειμένω.

**(*) Καθηγήτρια & Πρυτάνεως ΑΒΣΘ,
Προέδρου «Ιδρύματος Δημήτρη και Μαρίας Δελιβάνη»**

Τα άρθρα που δημοσιεύονται στην ιστοσελίδα του ΙΗΑ εκφράζουν αποκλειστικά τους συγγραφείς – μέλη του ΙΗΑ. Η ιστοσελίδα του ΙΗΑ δεν λογοκρίνει, ούτε επεμβαίνει σε άρθρα – κείμενα των μελών του ΙΗΑ.

[INTERNATIONAL HELLENIC ASSOCIATION](#)

Πηγή : <https://professors-phds.com/>